

Turbulentie

Typisch zo'n moment dat je beter je stoelriemen even vast kunt maken.

Frans Meulmeester

© Copy right: Frans Meulmeester

Rotterdam, augustus 2023

1.

Plotseling bleef hij staan. Wat was het dat zijn aandacht getrokken had? Hij keek nog eens rond, maar kon niets bijzonders ontdekken in de voor hem zo bekende straat. En toch was er die duidelijke opwinding en spanning alsof hij zojuist getuige was geweest van iets bijzonders. Opnieuw keek hij rond. De straat lag er bij zoals hij er al jaren bij lag.

Al jaren liep hij iedere ochtend dit stuk tussen zijn kantoor en het postkantoor om de post op te halen uit zijn postbus. Het was een goeie gewoonte geworden om eerst even naar de postbus te lopen en vervolgens zijn post onder het genot van een cappuccino op de hoek door te kijken.

Ook vanmorgen had hij dit gedaan en evenals andere morgens was hij weer verwachtingsvol naar de postbus gelopen en had zijn post eruit gehaald. Vreemd, hoe een mens zo kan uitzien naar de post.

Al jaren kende hij dit gevoel van verlangen waarmee hij 's morgens zijn postbus opende om te zien wat er in zat. Alsof ooit die ene brief er bij zou zitten; die ene brief ..... Eigenlijk wist hij zelf niet eens naar wat voor brief hij uitkeek of wat voor brief hij verwachtte, maar het gevoel was er iedere ochtend.

Soms trof hij ook een brief of poststuk aan dat net even anders was dan de rest en dan was hij zo blij als een kind; hij kon dan nauwelijks wachten tot hij op de hoek achter zijn cappuccino zat om de brief te openen.

Op de hoek waren ze na al die jaren wel gewend geraakt aan dit ritueel. De bediening zag hem al vanaf de overkant op de deur afkomen en kon aan zijn loop al zien wat voor post er was. Keek hij om zich heen en sloeg hij acht op het verkeer, dan was het de gebruikelijke post. Op zo'n dag zei hij ook goedemorgen en bestelde hij zelf zijn cappuccino.

Als er echter iets bijzonders tussen de post zat, dan liep hij dromerig of al lezend de kruising over, totaal in gedachten en volledig van de wereld. De bediening stond soms doodangsten uit bij hoe hij de kruising over stak. Zelfs het gerinkel van een passerende tram kon hem dan niet uit zijn trance halen.

Op zo'n morgen kon je beter meteen een cappuccino voor hem neerzetten, want zelfs drie keer vragen zou niet tot hem doordringen.

Vanmorgen was het echter de gewone post en dus was hij oplettend de straat over gestoken en nu was hij bijna bij de deur van het café. Net voor hij binnen wou gaan, bleef hij plotseling even staan. Wat was het dat zijn aandacht getrokken had?

Hij was vanmorgen toch juist oplettend geweest? En toch had hij het gevoel iets gemist te hebben. Opnieuw keek hij om zich heen. Nee, op de kruising was niets vreemds te zien en ook het terras lag er stil en nog verlaten bij zo vroeg in de morgen. Even twijfelde hij of hij toch maar gewoon naar binnen zou gaan voor zijn cappuccino en de post, maar hij bedacht zich, draaide zich om en liep terug naar het postkantoor. Hij wilde weten wat hij gemist had.

Hij had nu eenmaal geleerd om dit soort twijfel of aarzelingen serieus te nemen. Hij kende voorbeelden genoeg zoals uit de auto stappen en weglopen en dan een vaag gevoel van leegte merken om later te ontdekken dat hij inderdaad iets vergeten had of juist omgekeerd: merken dat hij iets vergeten had en dan twijfelen om wel of niet terug te gaan en uiteindelijk bij het terug gaan iemand tegenkomen die hij anders zeker gemist zou hebben.

Vreemd hoe een straat waar je al jaren doorheen loopt ineens zo'n ander gezicht kan krijgen als je er heel bewust en extra oplettend doorheen loopt. Hij zag nu voor het eerst dat de pizzeria op de hoek tegenwoordig een andere naam had. Ook viel hem nu pas op dat de parkeermeters waren weggehaald.

Opnieuw stond hij voor het postkantoor. Even had hij de neiging om ook hier terug naar binnen te gaan, maar dat vond hij wat overdreven. Zijn gevoel zei hem dat hij het daar niet zoeken moest. Het was als het spelletje van vroeger, waarbij je iets zoeken moest wat de anderen verstopt hadden en waarbij die anderen steeds warm of koud zeiden om je de weg te wijzen. Ook nu was het of iemand tegen hem zei of hij warm of koud was. Het postkantoor was koud.

Langzaam draaide hij zich om en liep opnieuw zijn route naar het café. Zachtjes hoorde hij zichzelf zeggen: "Koud, koud, koud, warmer, warmer, HEET!"

Hij stond voor de etalage van meubelzaak Le Roy en opnieuw hoorde hij zichzelf zeggen: “Heet!”

Nieuwsgierig keek hij door de ruit de zaak in. Eigenlijk had hij nog nooit echt naar binnen gekeken bij deze zaak omdat hij er vanuit ging dat de meubels die hier verkocht werden zijn budget ver te boven gingen. “Zo, € 3000,- voor één stoel!”

Nee dat was niets voor hem. Dan wist hij toch wel heel wat andere dingen te doen voor zo veel geld. En dan dat bankstel, € 10.750,-!

Okay, zijn bankje van Ikea begon al aardig te verslijten en zou zeker geen originaliteitsprijs winnen, maar zo veel geld voor een bankstel ..... nee! Het was dus niet voor niets dat hij altijd zonder binnen te kijken aan deze zaak voorbij liep.

En toch stond hij nu wel voor deze zaak en keek naar binnen. Iets in deze zaak moest zijn aandacht getrokken hebben. Zijn hart klopte in zijn keel van de spanning en hij voelde dat hij tot in zijn tenen alert was. Wat was er in deze zaak dat zo bijzonder was dat hij er door aangetrokken werd? Er stonden de gebruikelijke banken, stoelen, kasten en tafels met prijskaartjes die hij meer passend vond voor tweedehands auto's dan voor meubels. Hier en daar hingen of stonden er ook moderne lampen waarvan er sommige meer weg hadden van half gesloopte fietsen of aan elkaar gelaste stukken oud ijzer dan van verlichting, maar goed, hij wist ook dat hij op het gebied van kunst en design een volkomen cultuurbaar was.

Een beetje vreemd was de etalagepop die wat nonchalant uitgesteld was op een grote leren bank. Dat zag je niet zo vaak, dat ze in een meubelzaak gebruik maakten van etalagepoppen. Dat was toch meer iets voor kledingzaken en zelfs daar werden ze steeds vaker vervangen door van die stilistische vormen van ijzerdraad.

Deze pop was echter best wel goed gelijkend en als je niet beter wist zou je bijna denken dat er echt iemand zat. Maar de onbeweeglijkheid en de starende, nietsziende blik verraadde de levenloosheid van het materiaal.

In één keer drong feitelijk tot hem door wat hij zojuist gedacht had: “de levenloosheid van het materiaal”. Waar hij naar stond te kijken was totaal geen etalagepop, maar was inderdaad ‘levenloos’. Hij stond oog

in oog met een overleden vrouw, die om wat voor reden dan ook daar midden in die zaak op een bank zat.

Shit, wat moest hij daar nu mee aanvangen?

Automatisch greep hij naar zijn mobiele telefoon, maar ontdekte dat hij die in zijn auto had laten liggen. Stom, dat zul je altijd zien; net als je hem echt nodig hebt, ben je hem vergeten mee te nemen. Gezien het tijdstip, kwart over acht in de ochtend, hoefde hij niet te kijken of de zaak al open was en dus besloot hij snel naar het kantoor te lopen om van daaruit de politie te bellen. Voor hij wegliep wierp hij nog één keer een blik op de overleden vrouw en nu pas drong het tot hem door dat hij de vrouw die daar zat, kende. Het was dezelfde vrouw als waarmee hij nog geen drie dagen daarvoor een eerste gesprek gevoerd had.

2.

Kwart over negen. Zijn eerste cliënt voor die dag kon zo binnenkomen. Aangezien het een nieuwe cliënt was, hield hij er al rekening mee dat ze wellicht te vroeg zou zijn.

Grappig was het om te zien hoe cliënten hun eerste entree al maken door het tijdstip van aanbellen. De ene cliënt staat uit angst om niet te laat te komen al twintig minuten te vroeg op de stoep, terwijl een ander buiten heen en weer loopt te dreutelen om precies op het afgesproken tijdstip aan te bellen. En natuurlijk zijn er daarnaast nog de geijkte laatkomers, die iedere afspraak klokslag tien minuten te laat komen of de zogenaamde haasje-over cliënten die zo'n beetje om de afspraak een afspraak vergeten en dan dus niet op komen dagen. Een soort om en om regelmaat.

Gelukkig was het zijn gewoonte om dit soort patronen al vrij vroeg in de gesprekken aan de orde te stellen. Deels om te voorkomen dat ze bij hem tot irritatie zouden kunnen leiden, maar vooral om samen met de cliënten de eventuele symboliek van zo'n patroon te verkennen. Bij veel cliënten is er sprake van een parallel of symboliek in hun omgaan met afspraken of met tijd in het algemeen en hun feitelijke vraag of problematiek waarvoor ze in therapie gaan. In die zin bestaan er voor hem geen toevalligheden.

Hij was benieuwd naar zijn nieuwe intake van deze morgen. Door de telefoon had ze heel prettig en krachtig geklonken en ook haar vraag leek vrij helder. Gelukkig was ze niet door iemand op 'zijn dak gestuurd', maar kwam ze uit eigen beweging. Dat maakte het werken vaak een stuk prettiger.

Daar ging de bel. Met de deuropener klikte hij de voordeur open en stond nieuwsgierig boven aan de trap te kijken wie er binnen zou komen. Met een vlotte beweging draaide de deur open en werd een mooie jonge vrouw zichtbaar. Voor hij er erg in had en zich nog enigszins inhouden kon, riep hij met een iets te enthousiaste en ook hoopvolle stem naar beneden: "Ik vermoed dat je voor mij komt."

Ze keek naar boven waar het geluid vandaag kwam en zei vragend: "Stefan?"

"Ja, dat klopt. Kom boven."

Terwijl ze naar boven liep, deed hij vast een pas naar achteren om haar door te laten gaan naar zijn gespreksruimte. Ze gaven elkaar een hand en opnieuw verraste haar helderheid en kracht hem.

Soms gaven mensen hem een hand, dat hij het gevoel kreeg een handje bedorven knakworsten toegestopt te krijgen of wilden ze juist in hun handdruk tonen hoe krachtig ze waren en bleef hij zelf met vier geknakte knakworsten achter. Haar handdruk was echter soepel en overtuigend en ook het noemen van haar naam deed ze op een heel natuurlijke wijze.

“Hi, ik ben Doris.”

Na de gebruikelijke vraag of ze graag koffie of thee wilde, wees hij haar de ruimte en ging zelf richting keuken om de koffie in te schenken.

“Leuke etage hebben jullie,” hoorde hij ineens achter zich. Kennelijk had ze geen zin gehad om passief te gaan zitten wachten tot hij terugkwam en was nu de etage aan het bekijken.

“Dank je. We zijn er heel tevreden mee. Zullen we?”

Met de koffie in z'n hand ging hij haar voor de kamer in en namen ze plaats in het hoekje bij het raam. Na zijn gebruikelijke ‘nestel ritueel’, waarbij hij om de een of andere onverklaarbare reden altijd één schoen uittrok en die voet onder zijn achterste trok, nam hij zijn kopje weer op, keek haar aan en stelde zijn geijkte openingsvraag: “En wat brengt je hier?” Er viel een stilte waarin ze afwisselend naar haar koffie en naar hem keek.

Opnieuw merkte hij op hoe mooi ze eigenlijk was.

“Hier zou je dus zo verliefd op kunnen worden,” realiseerde hij zich. En terwijl hij dit dacht, voelde hij de warmte in zijn buik en borstkas.

“Oppassen broer,” sprak hij zichzelf vermanend toe. “Rode lampen aan.”

“Tja, zoals ik je door de telefoon al zei, voel ik me de laatste tijd nogal gespannen. Net of er iets te gebeuren staat en dat snap ik niet, want op zich ben ik best gelukkig.”



Opnieuw viel er een stilte. Haar ogen dwaalde af naar de koffie in haar hand en bleven daar enige tijd rusten. Het was een bijzondere stilte en hij had sterk het gevoel deze stilte niet te moeten doorbreken. Er was iets aan het ontstaan, wat tijd nodig had om geboren te worden.

“Ik heb sinds een paar maanden een nieuwe vriend. Eigenlijk ken ik hem al langer, want hij werkte vroeger voor mijn vader, maar ik ben hem onlangs opnieuw tegen het lijf gelopen.”

“Misschien wel iets te letterlijk,” zei ze met een glimlach. “Het klikt ontzettend goed en we willen nu ook gaan samenwonen. Maar het gekke is, dat sinds we daar over bezig zijn, ik me zo gespannen voel. Alsof er iets niet klopt. En dat snap ik niet, want ik ben echt gek op hem en hij op mij.”

Bij dit laatste keek ze hem recht in zijn ogen en het leek haast of haar ogen om een bevestiging van zijn kant vroegen.

Het moment duurde maar kort, waarna ze haar ogen weer neersloeg en begon te huilen. Eén voor één rolde de tranen over haar wangen en vielen alsof ze het zo bedoeld had, precies in haar kop koffie. Het plonsgeluid gaf een ritme aan de stilte.

Na enige tijd doorbrak hij de stilte. “Het lijkt me niet gemakkelijk voor je, die verwarring.”

“Nee, ik snap het ook niet, want ik ben altijd zo zeker van mijn zaak. Mijn gevoel zegt me altijd precies wat ik moet doen en nu weet ik het niet. Zo ken ik mijzelf niet.”

Stefan merkte nu ook bij hem de verwarring en had de behoefte om deze even te parkeren.

“Wil je wellicht eerst even wat meer over jezelf vertellen en dan komen we later terug op je verwarring.”

Doris begon te vertellen over haar leven en vertelde dat ze enig kind was en een heel fijne jeugd gehad had. Haar beide ouders waren beide erg ondernemend en hadden haar altijd betrokken bij belangrijke beslissingen en gebeurtenissen. Ook hadden ze altijd veel met zijn drieën gedaan en de vakanties waren dan ook altijd hoogtepunten geweest.

Op haar 15<sup>e</sup> – nu al weer dertien jaar geleden – was haar vader plotseling overleden.

“Hij kwam wat eerder van zijn werk, want hij voelde zich niet lekker. Hij ging op de bank zitten en voor we goed en wel de dokter hadden kunnen bellen, was hij al dood. Zo ineens. Hij zat daar half weggezakt met van die starende, nietszeggende ogen.”

Ze hield een moment stil. Stefan merkte hoe hij geraakt werd door wat ze zojuist vertelde en keek naar haar en zag dat ze staarde naar haar handen die ze gevouwen in haar schoot had.

“Weet je, ik moet de laatste tijd veel aan hem denken. Dat heb ik tijden niet zo sterk gehad. Hij is natuurlijk altijd bij me gebleven, maar zo sterk als de laatste tijd ....”

En weer vulde de stilte de kamer.

“Ze hebben destijds nog wel gezocht naar een doodsoorzaak, maar eigenlijk konden ze niets vinden. Een hartstilstand, hielden ze het maar op.”

Ze staarde nog steeds voor zich uit en in gedachte dwaalde ze kennelijk af naar zo'n dertien jaar geleden. Mogelijk zag ze haar vader weer voor zich op de bank. Stefan voelde zich stil en verbonden.

Even later verbrak ze de stilte: “Eigenlijk heb ik Rik toen al leren kennen, want hij werkte toen bij mijn vader in de garage. Maar ja, hij was 23 en ik nog maar 15. Dus er was verder nog niets tussen ons. Ik vond hem wel leuk, maar verder niet.”

Vervolgens vertelde ze verder over de periode na haar vaders overlijden, die heel zwaar was geweest, maar met hulp van vrienden en familie waren ze er goed doorheen gekomen.

“In die tijd hebben we wel onze echte vrienden leren kennen. Mijn moeder heeft veel steun gehad van de broer van mijn vader. Hij heeft zelfs zijn baan opgezegd om in de zaak van mijn ouders te komen werken en mijn moeder te helpen. Zelf ben ik toen ik van school kwam ook in de zaak gaan werken. Eerst hielp ik wat in de werkplaats, maar later heb ik avondstudies gedaan en vorig jaar heb ik mijn laatste opleiding afgerond. Nu ben ik gediplomeerd als Mazda onderhoudsmonteur en dealer. Mijn moeder is bezig om de zaak op

mijn naam te gaan zetten. Het lijkt me wel een hele uitdaging om het bedrijf straks zelf te gaan leiden.”

Terwijl ze dit laatste vertelde klonk ze even weer zo energiek als toen ze binnen kwam. Het was duidelijk dat Doris enerzijds vol met energie en levenslust was en zin had om nieuwe uitdagingen aan te pakken en tegelijk toch ook nog bezig was met het abrupte overlijden van haar vader.

Op dit moment besloten ze echter samen om hier even een pauze te maken en verder alleen nog de meer zakelijke kant van de therapie te bespreken: afspraken, kosten e.d. De volgende keer zouden ze verder terug ingaan op haar verwarring.

Terwijl hij haar even later nakeek toen ze de trap afging, realiseerde hij zich hoe zeer hij geraakt was door wat ze vertelde, maar ook onder de indruk was van haar levenslust en energie. Hij keek er naar uit om met haar te gaan werken.



3.

De politie was zeer snel ter plaatse. In deze wijk leek het wel of ze continue in de startblokken stonden om uit te rukken. Stefan zelf was ook terug gelopen en stond te kijken hoe de politie overal zocht naar sporen die mogelijk zouden kunnen wijzen op een misdrijf. Het was dan ook een drukte van jewelste om Doris heen en deze drukte stak schril af bij haar stille, levenloze houding. Als Doris er niet zo volledig onbeweeglijk bij had gezeten, zou je denken dat het een klant was die zat te wachten tot ze eindelijk eens geholpen zou worden.

Stefan stond er wat verdwaasd bij. Hij kon het zich nog steeds niet voorstellen dat deze levenloze, starende vrouw dezelfde was als degene die drie dagen geleden zo energiek bij hem op gesprek was.

De inmiddels gearriveerde bedrijfsleider zat flink in z'n maag met de hele situatie. Ja, hij kon zich haar nog herinneren. Ze was rond vijf uur de zaak binnen gekomen, maar wilde graag even rondkijken. Omdat er juist op dat moment ook een echtpaar binnenkwam dat met hem de inrichting van hun nieuwe villa wilde bespreken, had hij verder geen acht meer op haar geslagen.

Uiteindelijk was het half zeven geworden eer hij klaar was met het echtpaar, maar toen had hij ook wel een order van een slordige € 20.000,- binnen gesleept. In zijn haast om nog enigszins op tijd voor zijn afspraakje in Hotel New York te komen, had hij snel de zaak afgesloten en was zoals altijd via de achterdeur weg gegaan. Nee, hij had niet zoals gebruikelijk nog even alles gecontroleerd, maar had alleen een vluchtige blik achterom geworpen.

Hij kon dus niet zeggen of zij nog in de zaak was. Langzaam drong het tot hem door dat als er sprake was van een misdrijf, hij nu één van de mogelijke verdachten zou zijn. Nee, hij kende haar verder niet en had haar ook nooit eerder in de zaak gezien.

Toen hem werd gevraagd naar zijn afspraak in Hotel New York voelde hij zich duidelijk in verlegenheid gebracht. Ga je één keer in je leven met een vriendin uit eten terwijl je thuis verteld hebt dat je moet overwerken, loopt er gelijk van alles mis. Dit kan nog een vervelend staartje krijgen.